

Verbetalorigheid.

Manuel Nepveu

Ik ben nooit zo'n geweldige vluggeradept geweest. Het is misschien wel leuk om je tegenstander vluggergewijs te slim af te zijn – "Kijk mij jou nou eens de oren wassen" – maar ik vind het verder oppervlakkig. Georganiseerd tijd verknoeien zeg maar. Maar zie, de gedwongen abstinentie van de normale ontmoetingen aan het schaakbord doet ook mij rare bokkesprongen maken. Ik vlugger nu af en toe op Lichess, jawel. Ik kies voor het oude-mannen-tempo van 5m + 3s, geen bullet en dergelijke voor mij. Een paar potjes 's ochtends of voor het slapen gaan, een heel enkele keer overdag. En als ik dan weer eens een seniorenmomentje heb – onvermijdelijk in drie of vier potjes achter elkaar - kap ik ermee. Ik kan tegen mijn verlies, maar niet op die manier.

Het online spelen blijft een rare gewaarwording. Aan de namen te zien speel ik soms tegen mensen die misschien aan de ceremoniële middagthee zitten, terwijl ik zojuist ben opgestaan. Hoewel... Japanse namen komen natuurlijk ook elders in de wereld voor. Ik gebruik de chatfunctionaliteit nooit, mijn tegenstanders ook niet. Ik heb geen idee tegen welke druilloor ik zit te spelen, alleen dat hij een rating van 2086 heeft. Of zij natuurlijk, dat is niet altijd duidelijk.

Niet zelden – ik herhaal: niet zelden - tref ik iemand die last heeft van wat ik maar noem "verbetalorigheid". Verbetenheid, balorigheid of beide. Zowel mijn tegenstander als ik hebben nog een ruime minuut op de klok, mijn zwarte majesteit staat op h1, een zwart boertje op f2, een witte lady op f4 en de witte koning staat aan de andere kant van het heelaal. Verder is het universum leeg en de tegenstander is aan zet. Mevrouw mag de honneurs waarnemen: de tegenstander geeft schaak op schaak op schaak &, de tijdvoorraad op de klok loopt beiderzijds vliegensvlug op. Niemand zal door zijn tijd gaan, dit kunnen we uren volhouden. Het eind komt uiteindelijk met een berichtje dat ik remise kan opeisen. Een geluidje, einde partij en stilte. Van de tegenstander nooit meer wat vernomen. Wat gaat er in zijn (haar) hoofd om? Als je tig keer schaak gegeven hebt en je tegenstander toont dat hij begrijpt wat hij moet doen, dan kan je toch gewoon remise aanbieden? Hoop je soms op een muisslip? Als u nu denkt dat ik daar kwaad om word, nou nee. Ik vind het zielig, dat is alles. Even kijken of je tegenstander begrijpt hoe en wat en zo ja, en met zeeën van tijd op de klok, dan bied je remise aan. Ik doe dat in elk geval wel. Ook als mijn opponent honderd en nog een zoi ratingpunten minder heeft.

In een ronde uit de eerste helft van het Tata zag ik Magnus Carlsen zeer geconcentreerd een aanmerkelijk zwakkere tegenstander martelen. Heerlijk! Hij nam zijn tijd, hij was zichtbaar verbeten. Tot het moment dat het spreekwoordelijke blinde paard geen schade meer kon aanrichten. Magnus bood geen remise aan, maar vluggerde de partij uit - een seconde per zet ongeveer- en zijn tegenstander, die natuurlijk niet geacht werd een puntendeling voor te stellen, idem dito. Het sloeg allemaal helemaal nergens meer op. Lang geleden, ten tijde van de Tim- en Uhlmannen, zou er door de topdog remise aangeboden zijn, een vluchtige blik en een handdruk (jaja, dat nu even niet, ik weet het). Het vluggeren dat Magnus inzette riekte akelig naar balorigheid. Toen ik het zag moest ik aan de boven beschreven ervaring denken. Heeft Magnus eigenlijk geen voorbeeldfunctie?